

Studiul 4: Conflictul din spatele tuturor conflictelor

Sabat după-amiază, 18 octombrie

De memorat:

„N-a mai fost nicio zi ca aceea, nici înainte, nici după aceea, când Domnul să fi ascultat glasul unui om; căci Domnul lupta pentru Israel.” Iosua 10:14.

Citind paginile cărții Iosua suntem puși față în față cu campaniile militare agresive desfășurate la porunca lui Dumnezeu, în numele lui Dumnezeu și cu ajutorul lui Dumnezeu. Ideea că Dumnezeu a fost în spatele cuceririi Canaanului se găsește în toată cartea Iosua și este exprimată în afirmațiile naratorului (Iosua 10:10,11), în propriile cuvinte ale lui Dumnezeu (Iosua 6:2; 8:1), în cuvântările lui Iosua (Iosua 4:23,24; 8:7), în cuvintele lui Rahav (Iosua 2:10), ale iscoadelor (Iosua 2:24) și ale poporului (Iosua 24:18). Dumnezeu susține că este inițiatorul acestor conflicte violente.

Această realitate ridică întrebări inevitabile. Cum să înțelegem faptul că poporul ales al lui Dumnezeu a desfășurat astfel de practici în perioada Vechiului Testament? Cum este posibil să împăcăm imaginea de Dumnezeu „războinic” cu caracterul Său iubitor (de exemplu, Exodul 34:6; Psalmii 86:15; 103:8; 108:4) fără a dilua credibilitatea, autoritatea și istoricitatea Vechiului Testament?

Săptămâna aceasta și următoarea vom explora problema dificilă a războaielor poruncite de Dumnezeu în cartea Iosua și în alte cărți.

Căpetenia oştirii Domnului

1. Ce ne spune Iosua 5:13-15 despre contextul istoric al cuceririi Canaanului?

Iosua 5:13-15

¹³ Pe când Iosua era lângă Ierihon, a ridicat ochii și s-a uitat. Și iată că un om stătea în picioare înaintea lui, cu sabia scoasă din teacă în mână. Iosua s-a dus spre el și i-a zis: „Ești dintre ai noștri sau dintre vrăjmașii noștri?”

¹⁴ El a răspuns: „Nu, ci Eu sunt Căpetenia oştirii Domnului, și acum am venit.” Iosua s-a aruncat cu fața la pământ, s-a închinat și l-a zis: „Ce spune Domnul meu robului Său?”

¹⁵ Și Căpetenia oştirii Domnului a zis lui Iosua: „Scoate-ți încălțăminte din picioare, căci locul pe care stai este sfânt.” Și Iosua a făcut așa.

Poporul Israel tocmai trecuse Iordanul și pășise pe teritoriu inamic. În fața israeliților se afla fortăreața Ierihon, cu porțile bine ferecate (Iosua 6:1). În acest punct, poporul nu este în cunoștință de nicio strategie de luptă. Ceea ce este și mai îngrijorător, israeliții au doar praștii, sulite și săgeți pentru a înfrunta o cetate fortificată să reziste unui asediu prelungit.

Întrebările lui Iosua cu privire la identitatea ciudatului vizitator primesc un răspuns oarecum enigmatic: „Nu!” Răspunsul lui arată că nu vrea să se încadreze în categoriile definite de Iosua. Cu alte cuvinte, întrebarea finală nu este dacă el este de partea lui Iosua, ci mai degrabă dacă Iosua este de partea lui.

2. Compară Iosua 5:14,15 cu 2 Împărați 6:8-17; Neemia 9:6 și Isaia 37:16. Ce descoperi despre identitatea Căpeteniei oştirii Domnului?

Iosua 5:14,15

¹⁴ El a răspuns: „Nu, ci Eu sunt Căpetenia oştirii Domnului, și acum am venit.” Iosua s-a aruncat cu fața la pământ, s-a închinat și l-a zis: „Ce spune Domnul meu robului Său?”

¹⁵ Și Căpetenia oştirii Domnului a zis lui Iosua: „Scoate-ți încălțăminte din picioare, căci locul pe care stai este sfânt.” Și Iosua a făcut așa.

2 Împărați 6:8-17

⁸ Împăratul Siriei era în război cu Israel. Și, într-un sfat pe care l-a ținut cu slujitorii săi, a zis: „Tabăra mea va fi în cutare loc.”

⁹ Dar omul lui Dumnezeu a trimis să spună împăratului lui Israel: „Ferește-te să treci pe lângă locul acela, căci acolo sunt ascunși sirienii.”

- ¹⁰ Și împăratul lui Israel a trimis niște oameni să stea la pândă spre locul pe care i-l spusese și despre care îl înștiințase omul lui Dumnezeu. Aceasta s-a întâmplat nu o dată, nici de două ori.
- ¹¹ Împăratului Siriei i s-a tulburat inima. A chemat pe slujitorii săi și le-a zis: „Nu voiți să-mi spuneți care din noi este pentru împăratul lui Israel?”
- ¹² Unul din slujitorii săi a răspuns: „Nimeni, împărate, domnul meu; dar prorocul Elisei, care este în Israel, spune împăratului lui Israel cuvintele pe care le rostești în odaia ta de culcare.”
- ¹³ Și împăratul a zis: „Duceți-vă și vedeți unde este, ca să trimit să-l prindă.” Au venit și i-au spus: „Iată că este la Dotan.”
- ¹⁴ A trimis acolo cai, care și o oaste puternică. Au ajuns noaptea și au înconjurat cetatea.
- ¹⁵ Slujitorul omului lui Dumnezeu s-a sculat dis-de-dimineață și a ieșit. Și iată că o oaste înconjura cetatea, cu cai și care. Și slujitorul a zis omului lui Dumnezeu: „Ah! domnul meu, cum vom face?”
- ¹⁶ El a răspuns: „Nu te teme, căci mai mulți sunt cei cu noi decât cei cu ei.”
- ¹⁷ Elisei s-a rugat și a zis: „Doamne, deschide-i ochii să vadă.” Și Domnul a deschis ochii slujitorului, care a văzut muntele plin de cai și de care de foc împrejurul lui Elisei.

Neemia 9:6

- ⁶ Tu, Doamne, numai Tu ai făcut cerurile, cerurile cerurilor și toată oștirea lor, și pământul cu tot ce este pe el, mările cu tot ce cuprind ele. Tu dai viață tuturor acestor lucruri, și oștirea cerurilor se închină înaintea Ta.

Isaia 37:16

- ¹⁶ „Doamne al oștirilor, Dumnezeul lui Israel care șezi pe heruvimi! Tu ești singurul Dumnezeu al tuturor împărățiilor pământului! Tu ai făcut cerurile și pământul!

Deși expresia „Căpetenia oștirii Domnului” este unică în Biblia ebraică, alăturarea termenilor „căpetenie” și „oștire” se referă întotdeauna la un lider militar. Cuvântul „oștire” în Scriptură se poate referi la trupe militare, la îngeri sau la corpuri cerești.

Hristos cel de dinainte de întrupare îi apare lui Iosua nu doar ca un aliat, nici măcar ca adevăratul Comandant al lui Israel, ci drept Comandantul armatei nevăzute, dar reale, a îngerilor implicați într-un conflict mult mai amplu decât cel dintre Iosua și canaanii. Răspunsul lui Iosua indică categoric modul în care înțelege identitatea Căpeteniei. El este egal cu Dumnezeu, iar Iosua se aruncă cu fața la pământ în semn de profund respect și închinare (Iosua 5:14; Geneza 17:3; 2 Samuel 9:6; 2 Cronici 20:18). Iosua este gata să primească strategia de luptă

pentru o campanie militară care este parte a unui conflict mult mai amplu, în care este implicat Însuși Dumnezeuul oștirilor.

Ce încurajare putem lua și ar trebui să luăm din faptul că știm că poporul Domnului este apărat de „Căpetenia oștirii Domnului”?

Război în cer

3. Iosua a înțeles că bătălia făcea parte dintr-un conflict mai amplu. Ce știm despre conflictul în care era implicat Însuși Dumnezeu? Citește Apocalipsa 12:7-9; Isaia 14:12-14; Ezechiel 28:11-19 și Daniel 10:12-14.

Apocalipsa 12:7-9

- ⁷ Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei,
⁸ dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer.
⁹ Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui.

Isaia 14:12-14

- ¹² Cum ai căzut din cer, luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor!
¹³ Tu ziceai în inima ta: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu, voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei,
¹⁴ mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Preaînalt.”

Ezechiel 28:11-19

- ¹¹ Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel:
¹² „Fiul omului, fă un cântec de jale asupra împăratului Tirului și spune-i: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Ajunsesesi la cea mai înaltă desăvârșire, erai plin de înțelepciune și desăvârșit în frumusețe.
¹³ Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu, și erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe: cu sardonix, cu topaz, cu diamant, cu crisolit, cu onix, cu jasp, cu safir, cu rubin, cu smarald și cu aur; timpanele și flautele erau în slujba ta, pregătite pentru ziua când ai fost făcut.
¹⁴ Erai un heruvim ocrotitor cu aripile întinse; te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu, și umblai prin mijlocul pietrelor scânteietoare.
¹⁵ Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua când ai fost făcut până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine.
¹⁶ Prin mărimea negoțului tău te-ai umplut de silnicie și ai păcătuit; de aceea te-am aruncat de pe muntele lui Dumnezeu și te nimicesc, heruvim ocrotitor, din mijlocul pietrelor scânteietoare.
¹⁷ Ți s-a îngâmfat inima din pricina frumuseții tale, ți-ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta. De aceea te arunc la pământ, te dau priveliște împăraților.

- ¹⁸ Prin mulțimea nelegiuirilor tale, prin nedreptatea negoțului tău ți-ai spurcat locașurile sfinte; de aceea scot din mijlocul tău un foc care te mistuie și te prefac în cenușă pe pământ, înaintea tuturor celor ce te privesc.
- ¹⁹ Toți cei ce te cunosc între popoare rămân uimiți din pricina ta; ești nimicit și nu vei mai fi niciodată!”

Daniel 10:12-14

- ¹² El mi-a zis: „Daniele, nu te teme de nimic! Căci cuvintele tale au fost ascultate din cea dintâi zi când ți-ai pus inima ca să înțelegi și să te smerești înaintea Dumnezeului tău, și tocmai din pricina cuvintelor tale vin eu acum!
- ¹³ Dar căpetenia împărăției Persiei mi-a stat împotriva douăzeci și una de zile; însă iată că Mihail, una din căpeteniile cele mai de seamă, mi-a venit în ajutor și am ieșit biruitor acolo, lângă împărații Persiei.
- ¹⁴ Acum vin să-ți fac cunoscut ce are să se întâmple poporului tău în vremurile de apoi, căci vedenia este cu privire tot la acele vremuri îndepărtate.”

Dumnezeu a populat universul cu ființe responsabile cărora le-a dat liberul arbitru, o condiție necesară pentru ca acestea să poată iubi. Ele pot alege să acționeze în conformitate cu voia lui Dumnezeu sau împotriva ei. Unul dintre cei mai puternici îngeri, Lucifer, s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu și a luat cu el o mulțime de îngeri.

Isaia și Ezechiel fac referire la acest conflict, deși unii comentatori încearcă să limiteze sensul capitolului 14 din Isaia și 28 din Ezechiel la împăratul Babilonului și la un conducător al Tirului. Cu toate acestea, există indicii clare în textul biblic care trimit la o realitate transcendentă. Împăratul Babilonului este înfățișat în cer, la tronul lui Dumnezeu (Isaia 14:12,13), iar despre împăratul Tirului se spune că a locuit în Eden ca heruvim ocrotitor pe muntele sfânt al lui Dumnezeu (Ezechiel 28:12-15). Nimic din toate acestea nu este valabil în ceea ce îi privește pe împărații Babilonului și Tirului. Nici nu se poate spune despre împărați pământenii că au fost fără prihană și că au ajuns „la cea mai înaltă desăvârșire”. Prin urmare, aceste personaje indică pe cineva de dincolo de imperiile propriu-zise Babilon și Tir.

Isaia prezintă o „parabolă” (ebr. mașal), care transmite un înțeles dincolo de contextul istoric imediat. În acest caz, împăratul Babilonului devine o paradigmă a răzvrătirii, a autosuficienței și a mândriei. În mod similar, Ezechiel face distincție între „voievodul Tirului” (Ezechiel 28:2) și „împăratul Tirului” (Ezechiel 28:11,12); voievodul acționând în sfera pământească devine simbolul unui împărat care acționează în sfera cerească. Conform celor afirmate în Daniel 10:12-14, aceste ființe cerești răzvrătite împiedică împlinirea scopurilor lui Dumnezeu pe pământ. În lumina acestei legături dintre cer și pământ trebuie noi să vedem

războaiele autorizate de Divinitate purtate de Israel. Trebuie recunoscute ca manifestări pământene ale mării lupte dintre Dumnezeu și Satana, dintre bine și rău – toate cu scopul suprem de a restabili dreptatea și iubirea lui Dumnezeu într-o lume decăzută.

Care sunt modurile în care vedem, în lumea din jurul nostru și în propria viață, realitatea acestei lupte cosmice între bine și rău?

Domnul este un războinic

4. Studiază Exodul 2:23-25; 12:12,13; 15:3-11; Apocalipsa 19:11-16. Ce înseamnă că Dumnezeu este un războinic?

Exodul 2:23-25

²³ După multă vreme, împăratul Egiptului a murit; și copiii lui Israel gemeau încă din pricina robiei și scoteau strigăte deznădăjduite. Strigătele acestea, pe care li le smulgea robia, s-au suit până la Dumnezeu.

²⁴ Dumnezeu a auzit gemetele lor și Și-a adus aminte de legământul Său făcut cu Avraam, Isaac și Iacov.

²⁵ Dumnezeu a privit spre copiii lui Israel și a luat cunoștință de ei.

Exodul 12:12,13

¹² În noaptea aceea, Eu voi trece prin țara Egiptului și voi lovi pe toți întâii născuți din țara Egiptului, de la oameni până la dobitoace; și voi face judecată împotriva tuturor zeilor Egiptului, Eu, Domnul.

¹³ Sângele vă va sluji ca semn pe casele unde veți fi. Eu voi vedea sângele și voi trece pe lângă voi, așa că nu vă va nimici nicio urgie, atunci când voi lovi țara Egiptului.

Exodul 15:3-11

³ Domnul este un războinic viteaz: numele Lui este Domnul.

⁴ El a aruncat în mare carele lui faraon și oastea lui; luptătorii lui aleși au fost înghițiți în Marea Roșie.

⁵ I-au acoperit valurile și s-au coborât în fundul apelor, ca o piatră.

⁶ Dreapta Ta, Doamne, și-a făcut vestită tăria; mâna Ta cea dreaptă, Doamne, a zdrobit pe vrăjmași.

⁷ Prin mărimea măreției Tale, Tu trănțești la pământ pe vrăjmașii Tăi; Îți dezlănțui mânia, și ea-i mistuie ca pe o trestie.

⁸ La suflarea nărilor Tale, s-au îngrămădit apele, s-au ridicat talazurile ca un zid și s-au închegat valurile în mijlocul mării.

⁹ Vrăjmașul zicea: „Îi voi urmări, îi voi ajunge, voi împărți prada de război; mă voi răzbuna pe ei, voi scoate sabia și-i voi nimici cu mâna mea!”

¹⁰ Dar Tu ai suflat cu suflarea Ta: și marea i-a acoperit; ca plumbul s-au afundat în adâncimea apelor.

¹¹ Cine este ca Tine între dumnezei, Doamne? Cine este ca Tine minunat în sfințenie, bogat în fapte de laudă, și făcător de minuni?

Apocalipsa 19:11-16

¹¹ Apoi am văzut cerul deschis, și iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce stătea pe el se cheamă „Cel credincios – și „Cel adevărat”, și El judecă și Se luptă cu dreptate.

¹² Ochii Lui erau ca para focului; capul îl avea încununat cu multe cununi împărătești și purta un nume scris pe care nimeni nu-l știe, decât numai El singur.

¹³ Era îmbrăcat cu o haină înmuiată în sânge. Numele Lui este: „Cuvântul lui Dumnezeu.”

¹⁴ Oștile din cer Îl urmau călare pe cai albi, îmbrăcate cu în subțire, alb și curat.

¹⁵ Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită, ca să lovească neamurile cu ea, pe care le va cârmui cu un toiag de fier. Și va călca cu picioarele teascul vinului mâniei aprinse a atotputernicului Dumnezeu.

¹⁶ Pe haină și pe coapsă avea scris numele acesta: „Împăratul împăraților și Domnul domnilor.”

În timpul lungii lor șederi în Egipt, israeliții au uitat de adevăratul Dumnezeu al strămoșilor lor. După cum au demonstrat multe episoade din călătoria lor prin pustiu, cunoștințele lor despre Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov se estompaseră și combinaseră elemente păgâne cu practicile lor religioase (compară cu Exodul 32:1-4). Sub asuprirea egiptenilor, ei au strigat către Domnul (Exodul 2:23-25) și, la momentul potrivit, Domnul a intervenit în favoarea lor.

Cu toate acestea, conflictul descris în primele 12 capitole ale cărții Exodul a fost mai mult decât o simplă luptă pentru putere între Moise și faraon. Conform ideologiei războiului din Orientul Apropiat antic, conflictele dintre popoare erau considerate în cele din urmă conflicte între zeii respectivelor popoare. Exodul 12:12 declară că Domnul l-a judecat nu numai pe faraon, ci și pe zeii Egiptului, acei demoni puternici (Leviticul 17:7; Deuteronomul 32:17) care stăteau în spatele puterii opresive și al sistemului social nedrept din Egipt.

În definitiv, Dumnezeu este în război cu păcatul și nu va tolera acest conflict la infinit (Psalmii 24:8; Apocalipsa 19:11-16; 20:1-4,14). Toți îngerii căzuți, precum și ființele umane care s-au identificat definitiv și irevocabil cu păcatul, vor fi distruși. În lumina acestui fapt, bătăliile împotriva locuitorilor țării trebuie percepute ca o etapă timpurie a acestui conflict, care a ajuns la apogeu la cruce și se va încheia la judecata finală, când dreptatea și caracterul iubitor al lui Dumnezeu vor fi reabilitate.

Conceptul de distrugere totală a canaanienilor trebuie înțeles pe baza viziunii biblice asupra lumii, și anume că Dumnezeu este implicat într-un conflict cosmic cu puterile răului din univers. În final, în joc sunt reputația lui Dumnezeu și caracterul Său (Romani 3:4; Apocalipsa 15:3).

De când păcatul a intrat în existența umană, nimeni nu mai poate sta pe un teren neutru. Trebuie să fii ori de partea lui Dumnezeu, ori de partea răului. Prin urmare, având în vedere toate cele de mai sus, anihilarea canaaniților ar trebui privită ca o anticipare a judecății finale.

Realitatea mării lupte permite doar două tabere. Cum îți dai seama de care parte ești cu adevărat?

Domnul Se va lupta pentru voi

5. Potrivit Exodul 14:13,14,25, care a fost planul original și ideal al lui Dumnezeu cu privire la implicarea israeliților în război?

Exodul 14:13,14,25

¹³ Moise a răspuns poporului: „Nu vă temeți de nimic, stați pe loc și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul în ziua aceasta; căci pe egiptenii aceștia, pe care-i vedeți azi, nu-i veți mai vedea niciodată.

¹⁴ Domnul Se va lupta pentru voi; dar voi stați liniștiți.”

²⁵ A scos roțile carelor și le-a îngreuiat mersul. Egiptenii au zis atunci: „Haidem să fugim dinaintea lui Israel, căci Domnul Se luptă pentru el împotriva egiptenilor.”

În acel moment de criză, când poporul Israel se afla într-un impas fizic, „Moise a răspuns poporului: «Nu vă temeți de nimic, stați pe loc și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul în ziua aceasta, căci pe egiptenii aceștia pe care-i vedeți azi, nu-i veți mai vedea niciodată. Domnul Se va lupta pentru voi, dar voi stați liniștiți»” (Exodul 14:13,14). Conform relatării biblice, chiar și egiptenii au înțeles această realitate:

„Haidem să fugim dinaintea lui Israel, căci Domnul Se luptă pentru el împotriva egiptenilor” (Exodul 14:25).

Intervenția miraculoasă a lui Dumnezeu în favoarea israeliților neajutorați, fără pregătire militară, devine tiparul. Exodul a constituit modelul, paradigma pentru intervenția lui Dumnezeu în favoarea lui Israel. Aici, nu numai că bătălia este purtată de Iahve, dar poporul Israel i se cere să nu lupte (Exodul 14:14). Dumnezeu este războinicul; inițiativa Îi aparține. El stabilește strategia, definește mijloacele și conduce campania. Dacă Iahve nu luptă pentru Israel, acesta nu are nicio șansă de succes. Ellen G. White interpretează acest lucru ca o expresie a faptului că Dumnezeu „nu a intenționat ca ei să dobândească țara făgăduinței prin război, ci prin supunere și ascultare necondiționată de poruncile Sale” (Ellen G. White, *Semnele timpului*, 2 septembrie 1880). La fel ca în cazul eliberării lor din Egipt, Dumnezeu avea să lupte în locul lor. Nu trebuiau să facă altceva decât să stea liniștiți și să fie martorii intervenției Sale puternice. Istoria demonstrează că ori de câte ori poporul Israel a avut suficientă încredere în Dumnezeu, nu a fost nevoie să lupte (vezi 2 Împărați 19; 2 Cronici 32; Isaia 37).

În planul ideal al lui Dumnezeu, poporul Israel nu avea nevoie să lupte singur. Faptul că Dumnezeu le-a permis israeliților să participe la războiul împotriva canaaniților a fost o consecință a necredinței lor, exprimată după exod.

Așa cum, în timpul exodului, nu a fost nevoie să ridice nici măcar o sabie împotriva egiptenilor, la fel nu ar fi fost niciodată necesar să lupte pentru cucerirea Canaanului (Deuteronomul 7:17-19).

„Dacă israeliții nu ar fi exprimat nemulțumiri în privința Domnului, El nu ar fi îngăduit ca dușmanii lor să pornească la război împotriva lor” (Ellen G. White, Istoria mântuirii, p. 134). Cum ne pot afecta nemulțumirile viața din prezent?

A doua opțiune

6. Ce asemănări și deosebiri există între Exodul 17:7-13 și Iosua 6:15-20?

Exodul 17:7-13

- ⁷ El a numit locul acela „Masa și Meriba”, căci copiii lui Israel se certaseră și ispitiseră pe Domnul, zicând: „Este oare Domnul în mijlocul nostru, sau nu este?”
- ⁸ Amalec a venit să bată pe Israel la Refidim.
- ⁹ Atunci Moise a zis lui Iosua: „Alege niște bărbați și ieși de luptă împotriva lui Amalec. Iar eu voi sta mâine pe vârful dealului cu toiagul lui Dumnezeu în mână.”
- ¹⁰ Iosua a făcut ce-i spusese Moise și a ieșit să lupte împotriva lui Amalec. Iar Moise, Aaron și Hur s-au suit pe vârful dealului.
- ¹¹ Când își ridica Moise mâna, era mai tare Israel; și când își lăsa mâna în jos, era mai tare Amalec.
- ¹² Mâinile lui Moise fiind trudite, ei au luat o piatră, au pus-o sub el, și el a șezut pe ea. Aaron și Hur îi sprijineau mâinile, unul deoparte, iar altul de alta; și mâinile lui au rămas întinse până la asfințitul soarelui.
- ¹³ Și Iosua a biruit pe Amalec și poporul lui, cu tăișul sabiei.

Iosua 6:15-20

- ¹⁵ În ziua a șaptea, s-au sculat în zorii zilei și au înconjurat în același fel cetatea de șapte ori; aceasta a fost singura zi când au înconjurat cetatea de șapte ori.
- ¹⁶ A șaptea oară, pe când preoții sunau din trâmbițe, Iosua a zis poporului: „Strigați, căci Domnul v-a dat cetatea în mână!”
- ¹⁷ Cetatea să fie dată Domnului spre nimicire, ea și tot ce se află în ea; dar să lăsați cu viață pe curva Rahav și pe toți cei ce vor fi cu ea în casă, pentru că a ascuns pe solii pe care-i trimiseserăm noi.
- ¹⁸ Feriți-vă numai de ceea ce va fi dat spre nimicire; căci dacă veți lua ceva din ceea ce va fi dat spre nimicire, veți face ca tabăra lui Israel să fie dată spre nimicire și o veți nenoroci.
- ¹⁹ Tot argintul și tot aurul, toate lucrurile de aramă și de fier să fie închinat Domnului și să intre în vistieria Domnului.”
- ²⁰ Poporul a scos strigăte, și preoții au sunat din trâmbițe. Când a auzit poporul sunetul trâmbiței, a strigat tare, și zidul s-a prăbușit; poporul s-a suit în cetate, fiecare drept înainte. Au pus mâna pe cetate

Prima bătălie a poporului Israel după exod este consemnată în Exodul 17, când israeliții s-au apărat de amaleciți. Israel fusese martor la puterea uimitoare a

lui Dumnezeu manifestată atât prin lovirea egiptenilor, cât și prin eliberarea israeliților. Am văzut că planul inițial al lui Dumnezeu pentru Israel nu includea lupta împotriva altor popoare (Ex. 23:28; 33:2). Însă, la scurt timp după eliberarea lor din Egipt, israeliții au început să exprime nemulțumiri (Ex. 17:3), punând chiar la îndoială prezența lui Dumnezeu în mijlocul lor. Acesta a fost momentul în care amaleciții au venit să lupte împotriva lui Israel. Nu a fost întâmplător. Dumnezeu le-a permis amaleciților să-i atace pe israeliți pentru ca aceștia să învețe să aibă din nou încredere în El.

Fără a-Și compromite principiile, Dumnezeu coboară la nivelul la care se află poporul Său, chemându-l continuu să se întoarcă la planul ideal: încredere totală și fără rezerve în intervenția divină. De fapt, legea războiului (Deut. 20) a fost dată abia după cei 40 de ani de rătăcire în pustiu, care au fost, în același timp, o consecință a necredinței lui Israel. Noi circumstanțe cereau noi strategii și abia atunci Dumnezeu i-a cerut poporului Israel să-i distrugă complet pe canaaniți (Deut. 20:16-18).

Pe lângă realitatea faptului că războiul a devenit o necesitate pentru poporul Israel, acesta s-a dovedit și un test al loialității față de Iahve. Dumnezeu nu a renunțat la israeliți, ci le-a permis să fie martori ai puterii Sale prin manifestarea totalei dependențe de El.

Participarea israeliților la cucerire este evidentă din concluzia trasă de Iosua la sfârșitul cărții. Aici se spune despre canaaniți că au luptat împotriva israeliților (Iosua 24:11). Deși prăbușirea zidurilor Ierihonului a fost rezultatul unei minuni divine, poporul Israel a trebuit să se implice activ în luptă și să înfrunte rezistența încăpățânată a locuitorilor cetății.

Participarea poporului Israel la conflicte armate a devenit o modalitate de a-și dezvolta încrederea necondiționată în ajutorul lui Iahve. Cu toate acestea, poporului i se reamintea permanent (Iosua 7:12,13; 10:8) că rezultatul fiecărei bătălii se afla, în cele din urmă, în mâna Domnului și că singurul mod în care israeliții puteau influența rezultatul unui conflict militar era prin atitudinea lor de credință sau de necredință față de promisiunile Domnului. Alegerea le aparținea.

Un gând de încheiere

Suplimentar: Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, cap. 45

Când în univers a apărut răzvrătirea împotriva autorității Sale, Dumnezeu fie urma să înceteze să mai fie ceea ce este în mod esențial, imuabil și etern, și astfel să cedeze conducerea întregului univers uneia dintre făpturile Sale răzvrătite, fie avea să fie Tatăl sfânt, drept, iubitor și milostiv a tot ceea ce există. Biblia prezintă a doua imagine, iar în acest caz confruntarea dintre forțele răului și puterea Sa este inevitabilă.

Atunci când puterile politice sau socioistorice asociate cu forțele cosmice haotice și rebele au manifestat aceeași atitudine sfidătoare împotriva Lui, Iahve, ca Domn suveran al universului, a intervenit. Motivul literar Iahve ca războinic devine o prefigurare a acelei victorii finale care va pune capăt în cele din urmă conflictului cosmic neîntrerupt dintre bine și rău (Apocalipsa 20:8-10). Mai mult, războaiele divine ale poporului Israel nu doar că reflectă o secvență a conflictului cosmic ca într-o oglindă, dar sunt parte integrantă din același conflict, anticipând în sfera istoriei prezente judecata lui Dumnezeu din timpul sfârșitului.

Zilnic: Deuteronomul 26 – 32; Ellen G. White, Faptele apostolilor, cap. 44

1. Ce anume nu trebuia dat cu prilejul unui mort?
2. Ce bețiv nu era iertat?
3. Ce martori a luat Dumnezeu când a pus înaintea poporului viața și moartea?
4. A cui este răzbunarea?
5. Cum a fost atrasă atenția curții asupra creștinismului?